

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι. εἰς τὸν Ἰ. Π. Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ. εἰς τὸν Φρ. Χρ. 10

ΕΤΟΣ ΟΓΔΟΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1899 ἕως 15 Μαρτίου 1900. Ὁφείλουν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγράψων συνδρομηταὶ νὰ προσποστειλῶσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶναι τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ὀκταετίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν πάνταχού διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Ἐπὶ ἑπτὰ συνεχῆ ἔτη συντάσσοντες τὴν «Φωνὴν» τῆς Ἡπείρου καὶ συγκεντρώντες ἐν αὐτῇ τὰς ἀδικίας καὶ τὰ παθήματα τῆς φιλότιτης ἡμῶν πατρίδος Ἡπείρου, ἀναγγέλλομεν εὐχαρίστως, πρὸς τοὺς πάνταχού συνδρομητάς, φίλους καὶ ἀναγνώστας αὐτῆς, ὅτι, ἀπὸ σήμερον, εἰσέρχεται αὐτὴ εἰς τὸ ὄγδον ἔτος ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της. Ὑπάρχοντες δὲ εἰς προτροπὰς φίλων συμπατριωτῶν, ἐκτιμώντων τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» προσφέρει εἰς τὴν πατρίδα ἡμῶν, ἀπεφασίσαμεν ὅπως, καὶ κατὰ τὸ ὄγδον τοῦτο ἔτος, ἐξακολουθήσωμεν τὸ δημοσιογραφικὸν ἔργον ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν συμφερόντων μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου καὶ σθένους. Ὅπόσον χρήσιμος ὑπῆρξεν ἡ ὑπαρξὶς αὐτῆς διὰ τὰ ἐκάστοτε ἀναφυόμενα ἐν Ἡπείρῳ ζητήματα, διὰ τοὺς ἀδικουμένους καὶ μὴ ἔχοντας ἄλλον συνηγόρον εἶνε εἰς θεοὶν νὰ τὸ ὁμολογήσωσι μόνον οἱ ὀλίγοι ἐν Ἡπείρῳ, οἵτινες εἶνε μάρτυρες τῆς εὐεργετικῆς ὑπὲρ τῆς Ἡπείρου ἐπιδράσεως τοῦ φύλλου. Διὰ τοῦτο, ὅπως καὶ μέχρι τοῦδε, ἡ πορεία τοῦ φύλλου ἔσεται πάντοτε ἡ αὐτὴ, δηλαδὴ ὑπερασπίσις τῶν κακῶς ἔχοντων ἐν Ἡπείρῳ. Τοῦτο ἐπράξαμεν ἀπαρεγγλῆτως ἐπὶ ἑπτὰ συνεχῆ ἔτη καὶ ὑπερηφανευόμεθα ὅτι κατορθώσαμεν νὰ διατηρήσωμεν τὴν «Φωνὴν» τῆς Ἡπείρου διὰ κόπων μεγάλων καὶ μὲ μίαν ἐντελῶς ἀνεπαρκῆ τὸ αὐτὸ δὲ θὰ πράξωμεν καὶ διὰ τὸ μέλλον. Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» δὲν εἶνε φύλλον εἰς τὸ ὁποῖον δύναται τις νὰ εὕρῃ εὐχαρίστησιν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως, οὔτε γράφεται ἵνα εὐχαρίστη τοὺς ἀναγνώστας, ἀλλὰ κυρίως ἵνα συντρέχῃ ἐκείνους ἐν Ἡπείρῳ, οἵτινες πάσχουσι καὶ καταπιέζονται εἴτε ἐκ μέρους τῶν κυβερνητικῶν ἀρχῶν, εἴτε ἐκ μέρους κοτσαμπασίων, εἴτε ἐκ μέρους ἄλλων, οἵτινες ἴδια ἐπιδιώκοντες συμφέροντα, ἀδικοῦσι κοινότητος ὁλοκληροῦς, καὶ δὲν δύναται νὰ εὕρωσι, διὰ τοῦτον ἢ ἐκείνον τὸν λόγον, ἄλλον συνηγόρον παρὰ μόνον τὴν «Φωνὴν» τῆς Ἡπείρου, ἥς τὸ ὄνομα εἰς πολλοὺς κατέστη γλυκύτατον, διότι πάντοτε κατὰ τὸν μακρὸν τοῦτον χρόνον ἀμερόληπτως ἔκρινε πάντας καὶ ἐκαυτηρίασε τοὺς ἀχρεῖους καὶ ἐπιτηδέους, οἵτινες ὑπῆρξαν οἱ κακοὶ δαίμονες ἡ ὁλοκληροῦ ἐπαρχίας ἡ κοινότητος. Εἰς τὸν ἐπταετῆ τοῦτον ἀγῶνα ἔσχομεν συνεργάτας εἰλικρινεῖς φίλους συμπατριώτας, οἵτινες, ἐκ τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωτος παρακινούμενοι, ἐστάθησαν πάντοτε ὑποστηρικταὶ τοῦ δημοσιογραφικοῦ ἀγῶνος, ἄλλοι μὲν διὰ τῆς γραφίδος, ἄλλοι δὲ φροντίζοντες διὰ τὰ οἰκονομικὰ μέρη, διὰ τὴν εἰσπραξίν τῶν συνδρομῶν κτλ. Δι' ὅλους τοὺς οὗτους ὅταν ἔλθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου θέλομεν ἄλλως ἐκφράσει τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς «Φωνῆς». Νῦν εἰσερχόμενοι εἰς τὸ ὄγδον ἔτος καὶ ἐκφράζοντες τὴν ἀπειρον ἡμῶν εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς συνδρομητάς, τοὺς ἀνταποκριτάς καὶ ὅλους τοὺς

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Γεώργ. Κ. Γάγαρης

Η ΟΧΤΑΕΤΗΡΙΔΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ»

18 Σεπτεμβρίου 1892—

16 Σεπτεμβρίου 1899

Εἴταν πολὺ ἐπιτυχημένη ἡ ἰδέα νὰ βγῇ ἐφημερίδα Ἡπειρωτικὴ εἰς τὴν πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Εἴταν μεγάλη ἀνάγκη νὰ συστηθῇ ἀποκλειστικῶς Ἡπειρωτικὸ ὄργανον δημοσιογραφικὸν ἐν τῇ Ἀθῇνᾳ. Ἡ ἰδέα καὶ ἡ ἀνάγκη ἐνωμέναι σ' ἐκάμην ν' ἀθροίσωσι κόπους καὶ χρηματικὰς θυσίας καὶ νὰ γιορτάζωμε σήμερον τὴν ὀχταετηρίδα τῆς «Φωνῆς», ὅσοι πονοῦμε γιὰ τὴν δόλια μας Πατρίδα, ποὺ εἶνε ἡ δυστυχέστερη χώρα τοῦ κόσμου.

Ἡ «Φωνὴ» ὀχτὼ ἀέρια τώρα χρόνια ἐρρεται γιὰ τὸ καλὸ τῆς πατρίδος μας, ὀχτὼ ἀέρια χρόνια πολεμεῖ τὴν κακοδιοίκησιν ποὺ ἔχει στημένο τὸ κινάκι της στὰ Γιάννινα, καὶ τυραννάζει τοὺς πατριώτες μας ποὺ κάθονται σ' ἐκεῖνα τ' ἀγασμένα χῶματα φυλακῆς τῆς οἰκογενειακῆς μας τιμῆς, τῶν ἐκκλησιῶν μας, τῶν στεγῶν μας, τῶν τάφων τῶν πατέρων μας. Ὅσοι ἔχουν τὴν γενναιοδωρίαν νὰ μένουν ἀποκάτω ἀπὸ τὸ ἀδικό σπαθὶ τοῦ Ἑσάτ, καὶ τοῦ τελευταίου οἰκιστοῦ, καὶ τοῦ τελευταίου ἀγα, ποιοφρονῶντες καὶ δαρμούς, καὶ φτώχεια, καὶ ληστείες, καὶ φυλακίσεις, καὶ Τζερεμέδες, καὶ βασιανιστήρια καὶ θάνατο, εἶνε οἱ μάρτυρες τῆς Πατρίδος μας, καὶ οἱ θεματοφύλακες τῆς τοῦ ἐθνισμοῦ μας. Γι' αὐτοὺς καὶ μόνους ἐργάζεται ἡ «Φωνὴ» ὀχτὼ τώρα χρόνια καὶ γι' αὐτοὺς θὰ ἐργαστῇ καὶ στὸ μέλλον, καὶ γι' αὐτοὺς πρέπει νὰ ἐργαστοῦμε ὅλοι, ὅσοι εἴμεστε μακριὰ ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Πατρίδος μας.

Ἡ «Φωνὴ» ἔχει κάμει πολλὰ καλὰ στοὺς πατριώτες μας ἐς αὐτὰ τὰ ὀχτὼ χρόνια, ποὺ βγαίνει. Πολλὰς ἀδικίας καὶ πολλὰς αὐθαιρέσεις τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν διαφόρων τυραννικῶν ὀργάνων τῆς Πατρίδος μας ἐμετρίασε. Εἶνε τὸ μόνον ὄργανον ποὺ αἰωνίως καταγγέλλει τὰ κακά ποὺ γίνονται ἐκεῖ πέρα, καὶ πολλὰ πηγαίνουν σ' αὐτὰ τοῦ Σουλτάνου, καὶ ὁ Σουλτάνος, ἂν καὶ δυνάστης, ἀγαπᾷ περισσότερο τὰς χῶρες του, καὶ τοὺς ὑπάρχους του ἀπὸ τοὺς διαφόρους πασιᾶδες, μπέδες, ἐφέντιδες καὶ ἀγάδες, μὲ τοὺς ὁποίους τὰς διοικεῖ, καὶ διατάζει ἀμέσως τὴν διόρθωσιν. Δὲ θέλω νὰ εἰπῶ ὅτι ἄλλαξε ἡ τύχη τῆς Πατρίδος μας στὸ καλύτερο, ἀφάντας βγήκε ἡ «Φωνὴ», ἀπεναντίας πηγαίνει στὸ χειρότερο κάθε μέρα, ἀλλὰ ὥς ποῦ θὰ ἔφτανε ἡ κακοδιοίκησις τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν τοῦ Γιαννίνου, ἂν δὲν εἶχαν καὶ τὸ φόβο τῆς «Φωνῆς»! Ἡ «Φωνὴ», ὅπου δὲν μπορεῖ νὰ διορθώσῃ, χρησιμεύει ὡς διαμαρτυρία, χρησιμεύει νὰ ζωογονῇ, στὰ βάθη τῆς καρδίας κάθε Ἡπειρωτῆ, τὸ μῖσος τῆς τυραννίας καὶ τὸ αἴσθημα τῆς ἐκδικήσεως, ποὺ μὴ μέρα θὰ ριζοβολήσῃ χωρὶς ἄλλο, καὶ θὰ δώσῃ τοὺς καρπούς της.

Αὐτὸ εἶναι τὸ πολιτικὸν, τὸ πατριωτικὸν μέρος τῆς «Φωνῆς» ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἓνα ἄλλο

Πᾶσα αἰτησις ἀπευθύνεται:

Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου

Ἀθῆναις 08

ἀκέραιον μέρος, ἄξιο προσοχῆς ἀπ' ὅλους τοὺς πατριώτας μας, ποὺ βρίσκονται σκορπισμένοι στὰ τέσσαρα πέρατα τοῦ κόσμου. Ἡ «Φωνὴ» σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς ὀχταετίας ὑπῆρξε καὶ ἓνα εἶδος γράμματος ἀπὸ τὴν πατρίδα. Πόσοι ἀνθρώποι ἔχουν δάκρυα θερμὰ ψηφὰ στὰ γράμματα τῆς «Φωνῆς» ἀναγινώσκοντας εἴτε ἀλληλογραφίες ἀπὸ τὰ Γιάννινα, τὸ Ζαγόρι, τὸ Μέτσοβο, τὴν Δρόβιανη κλ. εἴτε τὰ ξενιτεμένα συγγενητικὰ Ἡπειρωτικὰ διηγήματα, ποὺ τὰ εἶχε μονοπώλιο ἡ «Φωνὴ» σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα. Πόσοι Ἡπειρώτες διαβάζοντας αὐτὰς τὰς ἀλληλογραφίας, καὶ αὐτὰ τὰ διηγήματα καὶ τὴν Ἡπειρωτικὴν κίνησιν, πόσοι πηγαίνουν στὴν Πατρίδα, καὶ πόσοι φεύγουν ἀπ' ἐκεῖ, δὲν πετάχτηκαν νοερῶς στὰ σπίτια τους, στὰ χωροστάσια τους, στὰς ἐκκλησίες τους, στοὺς τάφους τῶν ἀγαπημένων τῶν στ' ἀμπελοχώραφά τους, καὶ γιδοπρόβατά τους, στοὺς κάμπους τους, στὰ βουνά τους, στὰ λαγκάδια τους, στὰς νεροστρμές τους, ... Πόσοι χαμένοι, ποὺ εἶχαν λησμονήσει τὴν Πατρίδα εἴτε ἀπὸ ἀτυχίες, εἴτε ἀπὸ κακοκεφαλιά, καὶ ἀμυαλῶσύνῃς, στὴν θέαν τῆς «Φωνῆς» δὲν αἰσθάνθηκαν καρδιοχτύπι, καὶ δὲν παράτησαν τὴν κακὴ ἀπόφασιν νὰ πεθάνουν στὴν ξενιτεία! Πόσοι καὶ πόσον ἄγαντες ἐπὶ τῇ

Ἀλλὰ στὰς ἀμείτητες συνηθίζουσιν νὰ λέγουν καὶ εὐχές, καὶ γιὰ νὰ μὴ παραδῶ καὶ ἐγὼ αὐτὸν τὸ γενικὸν κανόνα, εὐχομαι μὲ ὅλο τὸ αἷμα τῆς καρδίας μου νάρθῃ καιρὸς πολὺ γρήγορα, ποὺ νὰ ξενιτευτῇ καὶ ἡ «Φωνὴ» καὶ νὰ στηθῇ τὸ Γραφεῖό της ἐκεῖ πέρα στὰ Γιάννινα στὴν ἄκρην τῆς ἀργυροπρόσωπης λίμνης κάτω ἀπὸ τὴν σκίπτην σταυροφόρας σημαίας! Ἀμήν.

Χ. Χρηστοδασίλης

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

6 Σεπτεμβρίου 1899.

Ἡ εἰς Σωπικὴν εἰσβαλοῦσα ληστρικὴ συμμορία, περὶ τῆς ὁποίας ἐγκαίρως ἐγγράφη ἡρὴ ἐν τῇ Φωνῇ, ἀπετελείτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν ὑπὸ Ἐπιομεριτῶν, ἐν μέρει δὲ ὑπὸ Τσαμίσιων καὶ δύο Σωπικιωτῶν, οἵτινες εἶχον δώσει ἀκριβεῖς περὶ Σωπικῆς πληροφορίας καὶ ὡδήγησαν ὁλόκληρον τὴν συμμορίαν μέχρι τοῦ χωρίου ἐκεῖνου. Οἱ Ἐπιομεριταὶ ἀπεδιδάσθησαν παρὰ τὴν Σαλαῶραν, ἠγώθησαν κατὰ τὸ Σούλι μετὰ τῶν Τσαμιδῶν, διήλθον διὰ Κουρέντων, ὅπου ἐπρομηθεύθησαν ἄρτον καὶ ἐπειτα ἐβάδισαν κατ' εὐθείαν ἐπὶ τὴν Σωπικὴν. Τὸν Τσαούσην καὶ τὸν καπνοφύλακα ἐφόνευσαν ἐντὸς τοῦ χωρίου ἐνῷ ἔπινον τὸν καφὲν τῶν ἀνυπεράσπιστοι, ἐπίσης δὲ καὶ μίαν γυναῖκα, ἥτις ἔρρηξε φωνὴν ἐπὶ τῇ ἐμφάνεισιν τῶν ληστῶν. Ἀπῆλθον δὲ τοῦ χωρίου ἀνεγύλητοι ἀπὸ ἀφῆρσαν 200 λίρας παρὰ τοῦ ἱατροῦ Ρινοπούλου καὶ ἄλλας τόδας παρ' ἄλλων κατοίκων. Εἰς ληστὴς περιπλανηθεὶς συνέληφθη εἰς ἓν μονοπάτι ὑπὸ τριῶν Τσαμισιῶν καπνολαβεμπόρων καὶ ἠαγγέθη εἰς Ἀργυροκάστρον καὶ ἐκεῖθεν ἐνταῦθα ὅπου ὁμολόγησε τὰ πάντα. Ἐπ' αὐτοῦ εὗρον 27 λίρας οἱ συλλαβόντες αὐτὸν Τσαμίτες. Ὁ συλληφθεὶς ληστὴς ὅστις κρατεῖται ἐν ταῖς ἐνταῦθα φυλακαῖς εἶνε Ἐπιομεριτῆς μικροῦ δὲ ἀναστήματος καὶ λεπτοφυῆς. Ἐτερος ληστὴς ἐκ τῆς συμμορίας ταύτης ἐφονεύθη παρὰ τὴν Παραμυθίαν ὑπὸ ἀποσπάματος καὶ ἀπεστάλη ἐνταῦθα ἡ ἀποκοπεῖσα κεφαλὴ του.

Σεφολιδολόγος καὶ Παθολόγος Ἰατρός
Τελειοποιηθεὶς ἐν Εὐρώπῃ
Δι' ὅλης εἰδικῆς θεραπείας θεραπεύει ἐντὸς
ὀλίγων ἡμερῶν τὴν ὀξείαν καὶ χρονίαν βλεννό-

ροίαν και την αιμορραγίαν των αιμορροϊδων (ζοχαδων).

Οδός Προσπεύου αριθ. 63. Ωραι επίσκεψης 10—12 π. μ. και 3—5 μ. μ.

Τού; απόρους δωρεάν 3—5 μ. μ. εκάστης Ημέρας

Παρακαλούνται οι απανταχού συνδρομηταί της «Φωνής της Ηπείρου» οι καθυστερούντες τας συνδρομάς αυτών να τας εμβάσωσιν εις τους κατά τόπους αντιπροσώπους ήμών και απ' ευθείας εις ήμας εντός συστημένης επιστολής.

— Οι εν Σερβία συνδρομηταί, όσοι καθυστερούν την συνδρομήν των παρακαλούνται και πάλιν δια χιλιοστήν φοράν ανυπερέβτως να εμβάσωσιν ταύτην.

Υποθέτομεν να γνωρίζωσι πάντες ότι έχουσι καθήκον μόνον να αποστέλλωσι την συνδρομήν των και να μη περιμένωσι χιλιάς παρακλήσεις.

Οι εν Ρωμανία συνδρομηταί παρακαλούνται να εμβάσωσιν την συνδρομήν των εις τους **Αδελφούς Χάιτα**, οι εν Σερβία εις τον εν Βελιγραδία κ. **Ιω. Χαρισσιάδην**, οι εν Κάρφ εις τον κ. **Χαρίσην Βασιλείου**, οι εν Πορτ-Σαϊν εις τον κ. **Η. Κιτσονέδην**, οι εν Τρικκαλός εις τον κ. **Μ. Σπυράκον**, οι εν Δαρίσση εις τον κ. **Ζοδύκον**, οι εν Πάτρης εις τον κ. **Μιχ. Χαρίτον**.

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΑ

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΟΥ ΑΛΗ-ΠΑΣΑ

ΥΠΟ

Ν. Γ. Δούσιου Δ. Φ.

(Ιωαννίνους)

[Σημ. Κατὰ παραδρομήν τυπογραφικὴν εἰς τὸν στίχον 19 τῆς πρώτης σελίδος «λογογραφία» ἀντὶ πέρασαν ἐγράφη μέρασαν διορθοῦται δὲ δολοκλήτως ὡς ἐξῆς «Πέρασαν» Ἀλῆ-Πασά καὶ «δὲν θὰ περάσουν» καὶ τὰ δικάτου; εἰς δὲ τὸν στίχον 6 τῆς β' σελίδος γράφη ἰδέτω ἀντὶ ἰδῆτω κατὰ τὴν ἀκριβήτητα.]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

τυχόν μαρτυρήσωσι τί περὶ τῶν καταχωσθέντων θησαυρῶν κατὰ τὴν συνήθη ἄλλως τε αὐτῷ ὁμότητα καὶ ἀσπλαγχνίαν ἀπανθρώπως διέταξε νὰ φονεύσωσιν, ἐνῷ οἱ ταλαίπωροι ἦσαν πρὸ τοῦ ἀνακτόρου κατὰ διαταγὴν τοῦ Σατραπῆος παρατεταγμένοι καὶ ἀνέμενον τὴν πληρωμὴν τῆς ἐαυτῶν ἐργασίας! Τὴν δὲ θύραν τοῦ ρηθέντος οἰκοδομήματος, ἐν ᾧ εἶχε συσσωρευθῇ καὶ μεγάλη ποσότης πυρίτιδος καὶ ἄλλης εὐφλέκτου ὕλης, ἐφύλλαττε νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν πιστὸς καὶ ἀποσιωμένος τῷ Ἀλῆ μαῦρος θεράπων εἰς χειρὰς αὐτοῦ κρατῶν ἀνημμένην δάδα, ὅπως ἅμα τῇ ἐκπορθήσει τοῦ φρουρίου δώσῃ πῦρ ἐνὰ συγκαταστρέψῃ μετὰ τῶν ἐκπορθητῶν καὶ τὸν ἀμύθητον ἐκεῖνον τοῦ Σατραπῆος πλοῦτον ὅπως μὴ περιέλθῃ εἰς χειρὰς ἄλλων.

Ἐτέρη παράδοσις λέγει, ὅτι πρὸ τῆς ἀποκηρύξεως τοῦ Ἀλῆ ὑπὸ τῆς Ὑψηλῆς Πύλης ὡς βεβαίη (ἀποστῆται) εἶχεν ἀποστείλῃ οὗτος, ὅπως ἀποφυγῇ τὸ ἐνδοχόμενον τοῦτο, τέσσαράκοστα φορτία χρυσοῦ (μουλάρια) κατὰφορτα χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων ὡς δῶρον ἐξευμενίσσεως πρὸς τὸν Ὑψηλὸν αὐτοῦ Κυρίαρχον· ἀλλὰ μόλις τὸ χρυσοφόρον τοῦτο κερβάνιον εἶχε παρακάμψῃ τὴν κλιτὺν τοῦ Δρίσκου (ἐπὶ τοῦ Πίνδου) ἐφθασε τὸ περὶ τῆς ἀποκηρύξεως Σουλτανικὸν φερμάνιον ὁμοῦ μετὰ τῶν κατ' αὐτοῦ ἀποσταλέντων βασιλικῶν στρατευμάτων, ἅτινα καὶ προσέβησαν ἀνευ χρονοτριβῆς εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ ἐν τῇ ἀκροπόλει αὐτοῦ ἀποκλεισθέντος τυράννου. Καὶ μέρος μὲν τῶν ἐν λόγῳ 40 πολυτίμων φορτίων περιήλθεν εἰς χειρὰς καὶ κατοχὴν τῶν ἀρχηγῶν τῶν βασιλικῶν στρατευμάτων, τὸ δὲ μεγαλύτερον ποσὸν προέλαβον οἱ ἀγγαρευθέντες ὑπὸ τὸν Ἀλῆ χριστιανοὶ ἀρχωρεῖται νὰ κρύψωσιν ἐκεῖ που ἐν τινὶ θέσει παρὰ τὴν ἄφθονον, κατάφυκτον καὶ κρυσταλλώδες ὕδωρ ῥέουσιν περὶ ὃν πηγὴν (βρύσην) τοῦ Δρίσκου.

Οὕτω τολμήχιστον διςχυρίζετο ὁ πρὸ τριακονταετίας περίπου ἐτι ζῶν ἐν Ἰωαννίνοις **Καπετὰν Κίτσος** Σουλιώτης, λέγων ὅτι εἶχε τὴν

εἰς τὸ πρακτορεῖον τῆς Πανελληνίου, οἱ ἐν Κερκύρᾳ εἰς τὸν κ. **Ν. Θρόνον**. Οἱ ἐν Καρδίτῃ εἰς τὸν κ. **Α. Κούρτιον**. Οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ εἰς τὸν κ. **Α. Πέτσον**. εἰς Καραμπάτ καὶ **Δ. Μουτσόπουλον** εἰς Φιλίππουπολιν. — Ἐκαστος τῶν συνδρομητῶν δύναται νὰ εμβάσῃ καὶ ἀπ' ευθείας εἰς ήμας τὴν συνδρομήν του ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς, ἢ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς· οἱ ἐν Σερβίᾳ Ἀγύπτῳ καὶ Ρωμανίᾳ ὅπου λειτουργοῦν αἱ ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαὶ παρακαλοῦνται ὡσαύτως νὰ ἀποστέλλωσι καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου τὴν συνδρομήν των.

Τὸ γὰρ εἶναι τῆς «Φωνῆς τῆς Ηπείρου» εὐρίσκεται ἐντὸς τῆς «Ἀδριατικῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρίας», ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ Χρηματιστηρίου.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΠΟΛΕΩΣ»

ΕΝ ΗΡΕΒΕΖΗ

Ὑπὸ τὸν ἀνω τίτλον ἠγέμενον ξενοδοχεῖον τοῦ ὕπνου ἐν Ἡρεβέζῃ ὁ ἐκ Ζηχαρίου πασίγνωστος Χρόνης Σακελλάριος. Οἱ διερχόμενοι πατριῶται θὰ εὐρίσκωσι πᾶσαν περιποίησιν καὶ πᾶσαν εὐκολίαν παρὰ τοῦ προθυμοτάτου διευθυντοῦ.

εἶδον ταύτην παραλαβὼν παρὰ τινος τῶν ἀγωγιστῶν ἐκεῖνων τοῦ Κερβανίου. Καὶ οὐκ ὀλίγοι εὐπιστοὶ Ἰωαννῖται εἰσὶν εὐχόρον οὐς εἰς τὰς ἀφηγήσεις καὶ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ἀπομάχου Σουλιώτου. Ἀδελφον δ' ἂν ὁ Καπετὰν Κίτσος μετεχειρίζετο τὴν ἀφήγησιν ταύτην ὡς δέλεαρ μόνον, ὅπως τὴν καλοπερνᾷ, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον προσκαλούμενος εἰς γεύματα κατὰ τὰς 365 ἡμέρας τοῦ ἔτους παρὰ τῶν εἰς τὰ ταῦτα μυθεύματα ἐνασμενιζομένων, τὸ βεβαιον ὅμως εἶναι, ὅτι ὁ συμπαθὴς γέρον ἐχρεώσται τὰς προσκλήσεις καὶ περιποιήσεις ταύτας πόσον εἰς τοὺς διίσχυρισμούς αὐτοῦ ὅσον καὶ εἰς τὰς ὠραίαις καὶ ἐνδιαφερούσας αὐτοῦ ἐξ ἀντιλήψεως ἀφηγήσεις τῶν ἡρωϊκῶν καὶ πολεμικῶν γεγονότων, ὧν συμμετοχὸς καὶ αὐτόπτης μάρτυς ὑπῆρξεν ἐν τῇ νεότητι τοῦ ὁ εὐσταθὲς ἐτι τότε καίπερ ἐβόμηνκοντοῦτος ἡδὴ Σουλιώτης. Ζωηρὰ ἐτι παραμένει ἐν τῇ μνήμῃ ἡμῶν ἡ συμπαθὴς εἰκὼν τοῦ γέροντος ἀπομάχου μετὰ τὴν κατάλευκον καὶ πολυπτυχὴν αὐτοῦ *μουστακέλλαν*, τὸ ἀσκημοκέντητον *σελάχι* εἰς τὴν ἀγύστην εἰσέει αὐτοῦ μέση, ἐκ τῇ ὁποίᾳ ἐφθην ὑπερχρῆνως τὰς δύο εὐχρηγύρους αὐτοῦ πιστόλας μετὰ τοῦ ἄραβουργήματος κεκοσμημένον *χαρμπί* (=λεπτὴ ἀργύρα ράβδος πρὸς χρωμασίν τῶν πιστολῶν), τὰ ἀσημένια *τραπαράκια* καὶ τὰ πολυτίμα *χαϊμαλιά* του, φέροντα ὡς ἐγκόλπιον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στήθους μικρὰν ἀργυρὰν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου εἰκόνα, τὸ *τοσκιστόν* καὶ μέχρι τοῦ δεξιῦ ὠτίου κατερχόμενον φέσι μετὰ τὸν μέγαν χρυσοπύρρον αὐτοῦ θύσανον (φόνταν), τὴν ὠρίαν, κεντητὴν *φέρμελιν* του, καὶ τὸν χιονώδη, ἀλλὰ πάντοτε ὡς ἀγαστρον πρὸς τὰ ἄνω ἐστραμμένον μυστακά του. Εἰς τὴν ἐκαστοτὴ δ' ἀποτετεινομένην αὐτῷ ὑπὸ τῶν φιλοξενούντων ἐρώτησιν «Καὶ πότε θὰ βγάλωμε τοὺς θησαυροὺς τοῦ Ἀλῆ Πασά, Καπετὰν Κίτσος;» ἠδύλακούτο καὶ συνωφύμετο ἐτι μᾶλλον τὸ ἡλιοκαὲς καὶ ἐρριπιδωμένον μέτωπόν του καὶ ἀπῆντα σχεδὸν πάντοτε *στερεοτύπως*· «Ἀπὸ δὲν εἶνε ἀκόμα καίρος, ὦ χ' ἡ μου, ἔχω ἀόρεκτον ὅσομένο νὰ μὴν τὸ μολογῶ πρὸς ἡμῖν τὸ Ρωμῆικόν!» Καὶ τὸ ἀέτιον αὐτοῦ βλέμμα ἐθουζέτο ὡς εἰς ριπὴν πικρὰν καὶ ἡ δειγὰ, αὐτομάτως δ' ἡ πολλὰς οὐλὰς φερούσα καὶ ἀκρωτηριασμένη δεξιὰ του, ὁποῦ ἐλείπον ἀπ' αὐτῆς ἀποκοπέντες ἐν μάχῃ ὑπὸ γυαταγχνίου ὁ λιχνός καὶ ὁ δείκτης, ἐθώπευε τὰς δύο προσφιλῆς αὐτοῦ κόρας, ὡς ἡρέσκετο νὰ ὀνομάζῃ τὰς δύο ἀχωρίστους αὐτοῦ πιστόλας καὶ εἶτα ὡσαύτως ἀφηνίζετο ἐκ μακροῦ ἐνυπνίου προσέθετον ὁ γέρον Σουλιώτης εἰς τὸν ἐρωτῶντα· «Μονάχα ἀπολύ ἀργαί, ὦ χ' ἡ μου, τὸ ἔρημο καὶ φοδὺ· «μὴ μὴν ἀποθάνω χωρὶς νὰ τὸ γίδα!» — Ἐν

ΝΟΣΗΜΑΤΑ

ΩΤΩΝ ΡΙΝΟΣ ΚΑΙ ΛΑΡΥΓΓΟΣ

Ν. Γ. ΦΙΛΗΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΤΣ ΙΑΤΡΟΣ

Ἐπὶ πενταετίαν σπουδάζας ἐν Παρισίοις παρὰ τοῖς κ. κ. Fauvel, Gougenheim καὶ Lermoyez κλπ. θεραπεύει κατὰ νοσήματα τῶν ὠτῶν, (ὠτίττοριαν, πολυπόδας τῶν ὠτῶν διάτρυσιν τοῦ τυμπάνου, γέκρωσιν τῶν ὀστέων κλπ.) ὡς καὶ τὰ νοσήματα τῆς ρινὸς καὶ λαρυγγος (σφύλιν, φθίσιν, πολυπόδας, καρκίνον κλπ.) δι' ὅλους νεωτάτης μεθόδου καὶ τελειωμάτων ἐργαλείων ἐσχάτως καὶ πάλιν πρὸς τοῦτο μεταβάς εἰς Παρίσιος παρακολουθήσας τὰς προόδους τοῦ εἰδικοῦ τούτου κλάδου.

Ωραι ἐπισκέψεως 10—12 καὶ 3—5 ναθ' ἐκάστην.

Οδὸς Ἀγίας Φιλοθέης ἀριθ. 12, ἀκτικρὸν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Μεγάρου.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ Η «ΠΡΕΒΕΖΑ»

Ἀνδρέου Λαχανᾶ

Οδὸς Ἀθηνᾶς ἀπέναντι Δημοτικοῦ Θεάτρου καὶ θιόττης ἀπίστευτος προθυμία ζηλευτή. Τιμαὶ ἀκαταγώνισται εἶνε τὰ μόνον συστατικὰ διὰ τὸ λαμπρὸν τοῦτο κούρειο.

τοιαύτη περιπτώσει, ἔλεγε, θὰ ἐξωμολογείτο εἰς τὸν Πνευματικὸν τὸ μυστικόν του, διὰ νὰ μὴ τὸ πάρῃ μαζὶ του ἐς τὸν τάφο! Τοῦθ' ὅπερ, ὅμως ἴσως καὶ θὰ συνέβη, διότι ὁ Καπετὰν Κίτσος πρὸ πολλοῦ καθύδει τὸν αἰώνιον ὕπνον ἐν τινὶ νεκροταφείῳ τῶν Ἰωαννίνων, τὸ δὲ ἔρημο Ρωμῆικον ἐφθασε μὲν διὰ *μὴν στιγμήν* ὡς τὰ Πέντε Πηγάδια, ἐγύρισεν ὅμως—κρίμασιν οἱ οἶδε Κύριος—πάλιν ὀπίσω καὶ εἰδὼν ἔξανα τὸ στοιχειομένο τῆς Ἀρτας γιοῦρ!... Ἀλλ' ἐπανέλθωμεν ἀπὸ τὴν παρέκδοσιν ταύτην, εἰς τὴν ἄλλως τε ὅπως ἀκουσίως μᾶς παρέσυνεν ἡ ἀνάμνησις τοῦ Καπετὰν Κίτσου καὶ ὁ συνειρμὸς τῶν ἰδεῶν ἐπὶ τῶν ἐναγχοῦς ἐπὶ τοῦ αἵματοδαφνῆος τῆς ἀτυχοῦς Ἡπείρου ἐδάφους διαδραματισθέντων.

Ἀλλὴν παράδοσιν περὶ τῶν Ἀληπασαϊκῶν Θησαυρῶν γνωρίζομεν ἀπὸ στόματος τῆς ὑπερεκατοντούτιδος ἐν Ἰωαννίνοις πρὸ ἐτῶν ἀποδιωσάσης Κυρά Χρυσῆς Βαρδοπούλας, ἥτις πράγματι ἦτον ζῶν μνημεῖον, ἀνεξάντλητον εἰς μυθικά ἀφηγήματα καὶ μυθικά παραδόσεις, τὰς ὁποίας ὅμως ἀνεμίγυνε λεληθότως καὶ μετὰ τὴν σύγχρονον τῆς ἐποχῆς τῆς Ἡπειρωτικῆς Ἱστορίας. Κατὰ τὴν Κυρά Χρυσὴν λοιπὸν οἱ θησαυροὶ τοῦ Ἀλῆ Πασά οὔτε εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀπεστάλησαν, οὔτε κατωρνήθησαν ἐν τῷ φρουρίῳ, ἀλλ' ἐρρίφθησαν ἀπλούστατα κατὰ διαταγὴν αὐτοῦ εἰς τὸν βυθὸν τῆς διαβολοῦ λίμνης ἀπὸ τινος ἀπορρώγος βράχου τοῦ φρουρίου, ἐνᾷ μὴ περιέλθωσιν εἰς κατοχὴν τῶν βασιλικῶν, πρὸ τοῦ ἀποσυνθῆναι τὸ Ἀλῆς εἰς τὴν νῆσον ἐν ᾗ μετ' ὀλίγον τὸν εὐρὲ τὸ οἰκτρὸν πεπρωμένον, τὸ δὲ στοιχεῖο τῆς λίμνης, τὸ ὁποῖον κατέπιεν οὐ μόνον τὰς δεκαπέντε καὶ τὴν Κυρά Φροσύνην, ἀλλὰ καὶ τόσας ἄλλας ἀνθρώπινας ὑπέρβεις, καὶ τὸ ὁποῖον ἡ Κυρά Χρυσὴ πολλὰκις—ὡς διεβεβαίον—εἶχε ἀκοῦσαι ὡς χίλια βουβάλια νὰ μουγρῶν, τοὺς φυλάττει καλὰ καὶ κανεὶς δὲν ἤμπορεῖ νὰ τοὺς ἀνασῇ, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε δὲν θὰ ἦτο καὶ πρὸς καλὸν οὐδενός, ἐπειδὴ οἱ πολυτίμοι ἐκεῖνοι θησαυροὶ προήρχοντο ἀπὸ ἀργύρας καὶ λεηλασίας ἀπὸ φταγῶν καὶ πλουσιότητος ἀπὸ χήραις καὶ ὀρφανὰ, ἀπὸ ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἀπὸ μοναστηρίων! Καὶ ἐν τῷ διίσχυρισμῷ αὐτῆς τοῦτο γνωρίζομεν ἐκ τῆς ἱστορίας, ὅτι εἶχε πληρέστατα δίκαιον ἡ Κυρά Χρυσὴ Βαρδοπούλα, ἀδελφὸν ὅμως, ἂν καὶ ὁ διίσχυρισμός τῆς Κυρά Χρυσῆς περὶ βυθίσσεως τῶν θησαυρῶν τοῦ Ἀλῆ Πασά ἐν τῇ λίμνῃ ἐνέχει καὶ δοῦν τιτὰ ἀληθείας.

Ν. Γ. Δούσιος Δ. Φ.

(Ἰωαννίνους).